

Sedembolestná Panna Mária

15. september 21

Jn 19, 25 – 27

Milé sestry a bratia v Kristovi

Slávime Sedembolestnú Pannu Máriu, patrónku Slovenska, sviatok, sviatok osobitne slovenský, sviatok ľudí, ktorí na Slovensku žijú. Po druhý krát ju slávime so sv. Otcom, tentokrát so sv. Otcom Františkom.

Je dobré ak sme si za svoju patrónku zvolili nielen Pannu Máriu, ale osobitne jej tajomstvo plnosti bolesti. Pretože toto tajomstvo nás odkazuje na skutočný život Panny Márie. Ukazuje nám ju nielen ako oslávenú, nielen poctenú božím poslom – anjelom, ktorý prišiel do jej príbytku v Nazarete, ukazuje nám nielen jej usnutie v kruhu prvej cirkvi, ktoré bolo zároveň prechodom k jej Synovi v sláve, ale ukazuje nám ju v drsnej realite života. Realita jej života bola napriek materstvu Božieho Syna vystavená nielen podobným bolestiam, ktorým sú vystavení iní rodičia, ale ešte väčším bolestiam života. Na druhej strane aj radostiam, čo sa vzájomne nevylučuje.

Realita Máriinho života sa najviac vyostрила vtedy, keď musela stáť pod krížom, keď musela byť svedkom utrpenia a smrti jej Syna. Na druhej strane: aj po tieto dni sme viackrát počuli myšlienku, že rany nielen bolia, ale rany nás môžu aj otvárať, rany môžu pre náš život predstavovať aj určitý otvor –otvárať nás pre solidaritu s inými trpiacimi. Tak to bolo aj v Máriinom prípade keď vo chvíli jej najväčšej bolesti – pod krížom Ježiš jej srdce otvoril pre ostatných jeho bratov a sestry, keď povedal: Hľa Tvoj syn. A jemu rovnako povedal: Hľa Tvoja Matka. To by nebolo naozaj možné bez pokorenia, ku ktorému nás vedie práve bolesť.

Bolo prirodzené, že sme si Sedembolestnú zvolili za patrónku, vtedy keď aj nás ako národné spoločenstvo postihovala bolesť, nedostatok, chudoba a útlak. Dnes máme vonkajšiu slobodu, dnes už patríme medzi 30 najvyspejších krajín sveta, hoci si to ani často neuvedomujeme – oproti tým, čo žijú v chudobnejších častiach sveta.

Bolo dobré, keď sme bolestnú Pannu Máriu si ctíli, keď sme sami trpeli. Bolo by zlé, keby sme na to zabudli, ak by sme sa na tých, čo trpia dnes pozerali akosi zhora. Pri chudobných naozaj nejde o to, dať milodar, ale skôr ide o milosrdenstvo – o otvorené srdce. O srdce, ktoré už pohľadom sa vie pozrieť tomu druhému otvorene do očí.

Bolesť nás nemá uzatvárať, ale otvárať. Cez bolesť si viac môžeme uvedomiť aj bolesť tých druhých. Pred mnohými rokmi bola medzi politikmi podpísaná mierová dohoda medzi politikmi Palestíny a Izraela. Iste to neznamenal zázračný prútik a odvtedy bola mnohokrát aj porušená. Ale obaja politici sa pri podpise tejto zmluvy zaviazali, že sa budú odteraz snažiť vnímať nie vlastnú bolesť, ale bolesti toho druhého, tej druhej strany.

Je dobré, že sa k Sedembolestnej utiekame vo chvíľach, keď na nás doľahne utrpenie tak silne, že hrozí nás zlomiť. Pohľad na Sedembolestnú nás posilňuje, aby sme aj my vedeli v tej chvíli stáť – nehľadať umelú útechu tam, kde ona nemôže byť. K tomu nás vedie úcta k Sedembolestnej Panne Márii. Na druhej strane nás vyzýva – keď už sme z toho najhoršieho „vonku“ - aby sme sa

„nezacyklili“ sami v sebe, vo svojej vlastnej bolesti ale aby sme si viac všímali aj tých druhých. Aby nás sedem rán Panny Márie sedemkrát otvorili aj voči životu, aj voči druhým ľuďom a ich utrpeniam.

Viliam Arbet